

Arrest

nr. 256 853 van 21 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. LANDUYT
Bloemendalestraat 147
8730 BEERNEM

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 18 december 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraanse nationaliteit te hebben. U bent geboren in Teheran op (...). U hebt uw hele leven in Teheran gewoond en bent ongehuwd. U hebt aan de universiteit van Amol een master in IT behaald en bent een professioneel karateka.

U trainde als karateka in Iran al vijf à zes jaar onder R. A. (...), een Armeens christen. U was u sinds 2018 aan het voorbereiden op deelname aan de Olympische Spelen. U was zelf niet gelovig doch geloofde u wel in een soort hogere intelligentie. Toen u enkele tegenslagen kende in uw sportcarrière zoals een cruciale wedstrijd in Oostenrijk waaraan u niet kon deelnemen, leed u hier zodanig onder dat u twee à drie weken niet bent gaan trainen. Uw coach heeft daarop contact genomen met u en jullie

hebben over uw problemen gesproken. U wist dat uw coach een sterk karakter had en u vroeg hem u te helpen. Uw coach vertelde u daarop dat u de geest van God in uzelf moest versterken en dat u naar God moest komen. Een week later bent u op de laatste vrijdag van het jaar 1397 (hetgeen overeenkomt met medio maart 2019 in de Gregoriaanse kalender) via uw coach en de genaamde Y. (...), een vriend van uw coach, terecht gekomen in de huiskerk die geleid werd door broeder E. (...). Daar werd er een verlossingsgebed uitgesproken en hebt u voor uzelf beslist om uw hart aan Jezus Christus te geven en hem in uw hart te sluiten. Vanaf dan ging u gedurende drieënhalf à vier maanden een achttal keer naar de huiskerkvieringen waar er nog zes à zeven andere gelovigen aanwezig waren.

Op 5 juli 2019 kwam u legaal naar België om u als internationaal karateka in te schrijven in enkele clubs. Terwijl u hier was en bij een neef van uw vader in Oostende logeerde, werd u gebeld door uw moeder die u vertelde dat de Iraanse inlichtingendienst Ettelaat op 8 juli 2019 was langs geweest bij uw ouders, dat ze op zoek waren naar u en een huiszoeking verricht hebben. Ze hebben daarbij uw laptop met hierop een digitale versie van de bijbel en enkele filmpjes over Jezus Christus in beslag genomen alsook enkele documenten. Uw vader werd eveneens door hen meegenomen voor ondervraging, maar omdat hij niet op de hoogte was van uw bekering dacht hij dat het om een misverstand moest gaan. Hij werd door de Ettelaat ingelicht van uw religieuze activiteiten in Iran en vervolgens na enkele uren vrijgelaten. Na zijn vrijlating heeft uw vader u via het telefoonnummer van uw tante gecontacteerd en hebt u hem de waarheid verteld.

Na het telefoongesprek hebt u beslist om in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen hetgeen u gedaan hebt op 13 september 2019. Bij terugkeer vreest u voor uw leven omwille van uw bekering.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw origineel Iraans paspoort met nummer W42647614, geldig tot 22 augustus 2022 voor. In het paspoort heeft u onder andere een Schengenvisum C voor België geldig van 20 juni 2019 tot 12 juli 2019. Voorts legt u uw Melli-kaart of Iraanse identiteitskaart, een aanbevelingsbrief van de heer M. (...) verbonden aan de Evangelische Kerk in Kuurne, enkele aanbevelingsbrieven van Karate-coaches, de reservatie van uw ticket dat u online geboekt had en een ten laste neming voor Oostenrijk voor. Tot slot maakt u op vraag en via uw advocaat per emailbericht een foto over van notities waarvan uw advocaat vermoedt dat ze gemaakt zijn tijdens de desbetreffende Bijbelstudie over de spirituele strijd alsook een screenshot van een online-kerkdienst waaraan u deelgenomen hebt.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest bij terugkeer naar Iran voor uw leven omdat de autoriteiten er op de hoogte zijn van uw bekering.

Na grondig onderzoek dient echter te worden vastgesteld dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw overtuigde en diepgelovige bekering naar het christendom noch aan de feiten die ten grondslag liggen van uw voorgehouden vrees.

Zo kunnen uw verklaringen over uw bekeringsproces in Iran niet overtuigen van een diepgelovige bekering. Een vrijwillige en overtuigde bekering naar het christendom is een ingrijpende en fundamentele keuze. Zeker gezien de Iraanse context, waar een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging van de islam, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is en waar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekken gevolgen heeft voor de verzoeker. Men kan dan ook verwachten dat deze keuze bewust, weloverwogen en met enige kennis van zaken gemaakt wordt. Uit uw verklaringen blijkt echter het tegenovergestelde. U hebt namelijk niet kunnen overtuigen dat u in zekere mate van reflectie hebt gehad vooraleer u besliste zich te bekeren tot het christendom noch dat u deze keuze gemaakt hebt op basis van enige kennis over het christendom. Hoewel u zelf verklaart dat uw bekering niet iets was dat ineens in uw leven kwam, blijkt uit de door u aangegeven chronologie het tegendeel. Het gebeurde volgens u langzaam en de aanleiding hiervoor was het gedrag van uw coach, zijn manier van doen en zijn rust die u aanmoedigde (notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 15 juli 2020, CGVS I, p.6). Hierbij zet u dit gedrag van uw coach af tegen het gedrag van islamitische coaches waarvan u oordeelt dat deze trots waren op zichzelf en anderen vernederden (CGVS I, p.6). U verklaart echter dat u niet concreet over het christendom sprak met uw coach (CGVS I, p.7), behalve de laatste tijd, nadat hij u kende en vertrouwde (CGVS I, p.10). U stelt zelfs dat u niet bezig was met gesprekken over religie (CGVS I, p.7). Het is dan ook zeer opmerkelijk dat het gesprek waar hij u uiteindelijk overhaalde om u te bekeren tot het christendom pas een week en

enkele dagen voor uw eerste huiskerkbezoek had plaatsgevonden, in de laatste week van 1397 (midden maart 2019 in de Gregoriaanse kalender) (CGVS I, p.11). Voor iemand die zelf aangeeft niet met religie bezig te zijn geweest, mag het verwondering heten dat die zo snel instapte in een nieuwe religie en onmiddellijk een huiskerk bezocht, wetende wat voor hoog risico daaraan verbonden was.

Daarenboven blijkt het gesprek dat u met hem had en dat aanleiding gaf tot uw bekering louter een tegenslag in uw sport te zijn, waarna u twee à drie weken niet meer trainde (CGVS I, p.7). Dat dit gesprek u overhaalde zich te bekeren tot het christendom, lijkt weinig aannemelijk voor iemand die zich ver afhield van religie. Dat u vervolgens reeds één week en enkele dagen later al uw eerste huiskerk bijwoonde (CGVS I, p.11) waarbij tevens onmiddellijk een verlossingsgebed werd uitgesproken (CGVS I, p.12) is dan ook weinig overtuigend, te meer daar u zelf aangeeft dat u op dat moment niet veel informatie over het christendom had (CGVS I, p.11 en CGVS II, p.8). U had naar eigen zeggen op internet een paar basisteksten gelezen en foto's gezien maar u had een druk leven door de trainingen en bijgevolg niet veel tijd om aan religie te besteden. U kende enkel uw coach als Christen. (CGVS I, p.11). Op basis van voorgaande vaststellingen kan u dan ook nog niet overtuigen dat u geleidelijk en bewust tot het christendom gekomen bent noch dat u enige studieperiode ingelast hebt vooraleer u zich verkeerde. Dat er van enige reflectie geen sprake is, wordt tevens bevestigd door de vaststelling dat u in die periode, toen uw bekering vorm kreeg, weinig initiatief blijkt genomen te hebben om u te informeren over het christendom zoals blijkt uit uw verklaringen betreffende het verlossingsgesprek dat al direct tijdens uw eerste deelname aan de huiskerk werd uitgesproken. Als u gevraagd wordt wat deze verlossing voor u dan betekent, stelt dat u enerzijds dat het verlossingsgebed iets algemeen is dat iedere bekeerling zegt. Anderzijds zegt u dat je in het begin niet veel weet maar naarmate je meer leert over Jezus Christus je tot het inzicht en verlossing komt. U bent zo naar eigen zeggen tot het inzicht gekomen dat hetgeen u zelf wil, niet altijd het beste is voor uzelf maar dat God wel altijd het beste met u voor heeft waardoor u met de teleurstellingen kon omgaan en ook dat u nu weet waarom uw trainer zulke eigenschappen had (CGVS II, p.8). U verklaarde zelfs dat u voelde dat u in het begin naar de huiskerk moest gaan (CGVS II, p.9). Nogmaals, dat u reeds bij uw eerste deelname aan de huiskerkviering onmiddellijk aan een verlossingsgebed deelneemt terwijl u kennis noch overtuiging hebt en daarenboven in het begin de huiskerk als een verplichting ziet, toont eens te meer aan dat u er weinig over nagedacht hebt.

Bijkomend kan de reden voor uw bekering, zijnde het gedrag van uw coach, evenmin overtuigen. U verklaart namelijk dat u tot op het moment dat u met uw coach over het christendom sprak geen religie aanhing (CGVS II, p.11). U bad niet meer sinds uw 15 jaar, ging niet naar de moskee en nam niet deel aan religieuze vieringen (CGVS II, p.7). U geloofde in niets, dacht dat u alleen in de mensheid moest geloven, dat u gewoon een goed mens moest zijn zonder in een oude religie te geloven (CGVS I, p.11). Als u echter stelt dat u in niets geloofde en vond dat u eigenlijk enkel een goed mens moest zijn en u daarenboven eigenlijk niet met gesprekken over religie bezig was, dan is het niet aannemelijk dat u het goede karakter zijn van uw coach wel zou toeschrijven aan zijn religie, het christendom, waardoor uw bekering stilaan vorm kreeg.

Ook frappant is dat uw coach, een Armeense christen, het risico nam om over het christendom te gaan spreken tegen een leerling karate van hem. U haalt zelfs aan dat hij niet rechtstreeks sprak over het christendom omdat hij wist dat hij anders in de problemen kon komen (CGVS I, p.10). Het is dan ook frappant dat hij toch het risico zou hebben genomen met u. Uw verklaring dat hij wel wist dat u anders was dan anderen is weinig stabiel en niet ernstig, gezien het risico voor zijn persoon. U haalt aan dat hij wist dat u geen waarde aan de islam hechte (CGVS I, p.10). Waarom hij dan wel zou hebben gedacht dat u open stond voor een andere, zelfs verboden religie, mag een raadsel heten in het licht van uw verklaringen dat u niets van oude religies moest weten (CGVS, p.11) en is er bijgevolg incoherent mee. Verwacht mag worden dat hij uw a-religieuze ingesteldheid zou hebben doorgetrokken en het risico niet waard zou hebben gevonden om u in plaats van de islam dan maar in contact te brengen met het christendom.

Tot slot wordt de geloofwaardigheid van uw bekeringsproces verder ondermijnd doordat uw verklaringen weinig samenhangend zijn op het punt waar uw bekering daadwerkelijk vorm krijgt. Gevraagd waarom u op een week en enkele dagen tijd de omslag maakt als u geen religie aanhing, stelt u ter verantwoording dat u wel openstond voor religie, enkel niet voor de islam (CGVS II, p.10). Deze verklaring voldoet geenszins aangezien u eerder duidelijk aangegeven had dat u niets meer moest weten van de oude religies (CGVS I, p.11). Voorts verklaart u dat u de weken voor uw eerste huiskerk nauwelijks getraind had (CGVS I, p.7) maar gevraagd of u zich hebt geïnformeerd in het christendom vooraleer naar de eerste huiskerkviering te gaan, stelt u dat u geen tijd had om u te informeren over het christendom omdat u een druk leven had door de trainingen (CGVS I, p.11). Uw verklaringen zijn maar geloofwaardig wanneer ze enigszins een samenhangend geheel vormen. Dat uw verklaringen samenhang ontbreken over de context waarin een belangrijk moment in uw bekering plaatsvond, ondermijnt dan ook ernstig de geloofwaardigheid.

Met betrekking tot uw bekeringsproces kan dan ook geconcludeerd worden dat uw voorgehouden oprechte en diepgelovige bekering in Iran niet overtuigend is omdat u niet kan aantonen dat u bewust en met kennis van zaken een overtuigde keuze voor het christendom gemaakt hebt. Dat u daarenboven onsamenhangend bent over uw persoonlijke context waarin die bekering gebeurde, maakt dat er geen geloof meer aan gehecht kan worden.

Aangezien uw bekeringsproces ongeloofwaardig is, komt ook uw aanname als zou u gedurende drieënhalf à vier maanden wekelijks een huiskerkdienst bijgewoond hebben op losse schroeven te staan. Echter, ook uw verklaringen omtrent uw betrokkenheid bij de huiskerk zijn op zich weinig aannemelijk. Zo is het vooreerst verwonderlijk dat u met uw niet-gelovige achtergrond zich plots wekelijks naar een huiskerk zou begeven waarmee uw coach, op wie uw hele bekering gebaseerd is, eigenlijk niets te maken heeft. Daar kan aan toegevoegd worden dat het eveneens weinig plausibel is dat u - gezien de Iraanse context voor christelijke huiskerken - zomaar als lid kan voorgedragen worden door iemand die zelf geen band heeft met de huiskerk. Uw verklaring, dat dit door een tussenpersoon Y. (...) kon plaatvinden, overtuigd niet. U blijkt namelijk geen enkele informatie te hebben over de band die Y. (...) had met de huiskerk (CGVS I, p.12). Gezien het risico dat huiskerkleden lopen, is het allesbehalve voor de hand liggend dat broeder E. (...) en de overige leden u zomaar -via via- zouden toelaten tot hun huiskerk terwijl ze u van haar noch pluim kenden, te meer daar u pas een week voordien kennis had gemaakt met het christendom (CGVS I, p.7). Dat uw coach, maar zeker ook de andere kerkhangers en broeders, u zo snel in vertrouwen namen en dus een voor hen onbekend risico namen u te laten deelnemen in hun kerkdienst is weinig aannemelijk. Aangezien u niet weet wat de band van Y. (...) is en uw coach niets met de huiskerk te maken had, kan u niet aantonen op welke manier men u toch zou vertrouwen en toelaten. Uw betrokkenheid bij de huiskerk kan trouwens nog verder in twijfel worden getrokken aangezien u verklaart verschillende maanden wekelijks vieringen te hebben bijgewoond (CGVS I, p.11) terwijl u over bitter weinig informatie aangaande broeder E. (...) als huiskerkleider beschikt (CGVS II, p.10-11). Als u, zoals u beweert, belang hechtte aan de vieringen doch dit eerst uit een soort verplichting zag (CGVS II, p.9), kan van uwentwege toch enige interesse verwacht worden in de huiskerk en dan meer bepaald zijn leider of priester.

De directe aanleiding voor uw verzoek om internationale bescherming is een inval van de autoriteiten in de huiskerk waarbij de overige leden werden gearresteerd. Zij zouden vervolgens uw naam genoemd hebben waarna u in het vizier van de autoriteiten gekomen bent. Aangezien de geloofwaardigheid van zowel uw bekering in Iran als u deelname aan de huiskerk reeds ondermijnd zijn, kan er ook geen geloof meer gehecht worden aan de door u voorgehouden inval in de huiskerk waarbij u in het vizier van de autoriteiten gekomen bent. Dit wordt verder bevestigd doordat u over geen enkele informatie beschikt inzake de inval zelf noch over de gevolgen ervan voor uw medegelovigen. Uit het telefoongesprek van uw vader blijkt niets meer dan dat ze zouden zijn opgepakt. U weet echter niet wie er is opgepakt noch of ze werden gemarteld of onder druk stonden (CGVS II, p.14). Er zijn enkel uw tevergeefse pogingen om Ma. (...) telefonisch te bereiken (CGVS II, p.14). Andere pogingen hebt u niet ondernomen omdat u niet zou weten hoe dit te doen (CGVS II, p.15). Gevraagd of u online opzoeken gedaan hebt, zegt u dat zulke berichten niet naar buiten gebracht worden door de Ettelaat (CGVS II, p.15). Nochtans blijkt dat er via open internetbronnen wel informatie te verkrijgen is over huiskerken en arrestaties van bekeerde gelovigen. Meer nog, er bestaan gespecialiseerde website die dergelijke informatie per land verzamelen en ter beschikking te stellen zoals bijvoorbeeld de website <https://www.worldwatchmonitor.org/countries/iran>. Van een verzoeker om internationale bescherming kan verwacht worden dat hij zich spontaan zoveel mogelijk en op verschillende manieren informeert over alle elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Uw verklaring dat u niet zou weten hoe dit te doen en dat u geen contactgegevens hebt van de leden van de huiskerk (CGVS I, p.14) volstaat dan ook niet. Ook uw verklaring dat u niet via uw coach in contact kan komen met Y. (...) omwille van veiligheidsredenen volstaat niet. Uw coach bevindt zich in Zuid-Korea en u in Europa (CGVS I, p.7-8). Hierdoor zijn er voor u voldoende mogelijkheden ter beschikking om in contact te komen met hem zonder dat de Iraanse autoriteiten hiervan op de hoogte kunnen zijn of komen. U hebt daarover zelf verklaart dat u hem éénmaal hebt gecontacteerd via de hoofdcoach van Korea (CGVS I, p.9) hetgeen andermaal aantoont dat u over mogelijkheden beschikt. Uw gebrek aan initiatief om informatie te verzamelen over de inval en de gevolgen voor de andere leden van de huiskerk getuigt van een houding die moeilijk in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de conventie van Geneve. Immers, u blijkt op de hoogte te zijn van de volledige namen van enkele huiskerkleden, waardoor op zijn minst van u kan verwacht worden dat u pogingen, zoals bijvoorbeeld opzoeken op sociale media en op internet, zou ondernomen hebben om informatie over hen te verkrijgen ter onderbouwing van uw vrees voor vervolging door de Ettelaat. Dat u dit nagelaten heeft ondermijnt de geloofwaardigheid van uw voorgehouden asielrelaas. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan de door u voorgehouden inval in de huiskerk waardoor u in het vizier van de autoriteiten zou zijn gekomen.

Wat betreft deze inval in de huiskerk verklaart u verder dat deze heeft plaatsgevonden op 8 juli 2019 (CGVS I p.13). U was reeds in het buitenland voor een wedstrijd (CGVS I, p.9). Het is echter weinig aannemelijk dat de Iraanse inlichtingendienst zomaar zouden binnenvallen bij uw ouders om dan pas vast te stellen dat u reeds in het buitenland bent en daarbij uw vader zouden bedreigen door te zeggen dat u zich zelf moet melden omdat ze anders in de problemen zouden raken (CGVS I p.9). Niet alleen verbranden ze zo hun hele zaak, aangezien u blijkbaar op geen enkele andere manier in kennis was gesteld dat de kerkleden waren gearresteerd, bovendien hypothekeren ze zo ook hun hele opzet om u alsnog te arresteren. Zoals u zelf zegt (CGVS II p.14) kunnen ze als inlichtingendienst zelf zeer goed nagaan of iemand nog in het land is waardoor ze dus op de hoogte konden geweest zijn dat u met een visum tijdelijk in het buitenland was en dus in principe naar Iran zou terugkeren. Dit maakt het dan ook volstrekt onaannemelijk dat ze toch een inval zouden gedaan hebben bij u thuis terwijl u reeds drie dagen uit Iran vertrokken was. Men kan redelijkerwijze verwachten dat een inlichtingendienst alles controleert vooraleer ze een inval doen bij een persoon met het oog op arrestatie.

Het is ook opnieuw opmerkelijk dat u zelf nadien, veilig in Europa, geen informatie hebt opgezocht over de stand van zaken van uw problemen in Iran. Zo stelt u dat er geen officiële aanklacht is omdat er dan fysieke bewijsstukken zouden zijn van uw vervolging als bekeerling hetgeen zou inhouden dat u kan bewijzen dat uw mensenrechten geschonden worden waardoor de autoriteiten dit soort zaken in Iran meestal buiten gerecht houden (CGVS II p.15-16). Anderzijds deelt u hieromtrent ook mee dat men u beschuldigt van samenwerking met een groep die een andere godsdienst beleeft en niet islamitisch is en daarom actief is tegen de veiligheid van het land. Een beschuldiging die bestraft wordt met executie (CGVS I p.9; opmerkingen advocaat). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier gevoegd is, blijkt dat wat betreft dergelijke problemen de Iraanse autoriteiten naast de leiders mogelijk ook gewone leden van huiskerken viseren waarbij het de autoriteiten er in hoofdzaak om te doen is hen af te schrikken en te intimideren door hen op te pakken voor ondervraging dan wel effectief tot vervolging over te gaan. Normaal gezien worden zij binnen de 24 uur vrijgelaten na betaling van een bepaald bedrag en/of na ingestemd te hebben tegenover de autoriteiten dat ze zich in de toekomst niet zullen inlaten met het bekeren van anderen. Voor leiders van huiskerken en personen met actieve bekeringsdrang zijn de autoriteiten evenwel minder mild. Zo blijkt uit de ons beschikbare informatie dat de door de autoriteiten geïmpeerde personen in dergelijke zaken in Iran beschouwd worden als een bedreiging voor de nationale veiligheid. Het is dan ook onder de noemer van 'misdrijven tegen de nationale veiligheid' dat christelijke bekeerlingen meestal worden gearresteerd en vervolgd in Iran. Hierop staan zware gevangenisstraffen. Uit deze informatie blijkt overigens ook dat het uiterst zeldzaam is dat men in Iran de beschuldiging van apostasie of blasfemie aanvoert. De aanklacht van geloofsafvalligheid tegen christenen komt volgens deze informatie in Iran niet meer voor sinds 2011. Hossein Soodmand is bovendien de laatste christen die na een beschuldiging van apostasie is geëxecuteerd in 1990. Uit uw verklaringen blijkt hoegenaamd niet dat u beschouwd kan worden als een leider van de huiskerk noch komt naar voor dat er enige bekeringsdrang van uw uitgaat. U hebt zelf verklaard dat u een gewoon lid was van de huiskerk (CGVS I p.12), dat u met niemand over uw nieuwe geloof mocht spreken (CGVS p.12) en dat niemand wist dat u in contact stond met leden van de huiskerk (CGVS p.13). Dat u dan eventueel toch aanzien zou worden als een profiel waartegen de autoriteiten minder mild zouden zijn, is al hoogst verwonderlijk. Dat u bijgevolg zelf geen enkel initiatief genomen hebt om u te informeren naar een eventuele officiële klacht tegen u, niet via uw ouders en niet via een advocaat, (CGVS II p.16) is dan ook weinig aannemelijk en getuigt niet van een oprechte vrees. Dat er volgens u bij de manier van werken van de Ettelaat geen sprake is van een rechtbank (CGVS I p.9) en dat er bij een officiële aanklacht sowieso een oproepingsbrief zou zijn die door een ambtenaar bezorgd zou worden (CGVS II p.16) overtuigt op basis van voorgaande dan ook niet als verklaring waarom u zich niet informeerde. Evenmin kan u voorbeelden geven van mensen die geëxecuteerd werden omwille van hun bekering ondanks dat u stelt dat in het wetboek staat dat een afvallige de doodstraf krijgt (CGVS II p. 16). Het kan dan ook niet overtuigen dat u enkel hierop uw vrees kan steunen. Het feit dat u volledig in het duister tast met betrekking tot uw vervolging en een eventuele officiële klacht in Iran, dat u er ook geen interesse in toont gezien u zich er niet of amper heeft naar geïnformeerd en dat u bovendien zelf geen voorbeelden kan geven van mensen die omwille van hun bekering werden gedood (CGVS II, p.16), maakt dat er van uw voorgehouden vrees om vervolgd en gedood te worden door de Iraanse autoriteiten omwille van uw bekering niets meer overeenkomt blijft. U legt voorts geen enkel (begin van) bewijs neer aangaande de voorgehouden vervolging.

Aangezien u niet kan overtuigen een oprechte en diepgelovige bekering te hebben doorgemaakt in Iran, kan er een opportunistische grondslag vermoed worden inzake uw religieuze activiteiten in België. U slaagt er echter niet in te overtuigen dat uw geloofspraktijk in België alsnog uit een diepgelovige in plaats van berekende motivatie voortvloeit. Zo verklaart u sinds augustus 2019 aangesloten te zijn bij een Protestantse pinksterkerk in Kuurne die geleid wordt door M. M. (...) en waar u – tot aan de lockdown omwille van Covid19 - op zondag Bijbelstudie volgde en aan de vieringen deelnam (CGVS II p.3-4). U

bent volgens uw verklaringen met de kerkgemeenschap in contact gekomen via een zekere Er. (...), een kennis van een kennis van u, die zag dat het slecht ging met u en u daarom voorstelde mee te gaan naar de kerk (CGVS II p.3). Vooreerst is het opmerkelijk dat u reeds begin juli 2019 in België was waar u quasi onmiddellijk vernam dat u niet meer terug kon naar Iran, maar dat u pas in augustus naar een Protestantse kerkgemeenschap ging, bovendien pas nadat iemand anders het u voorstelde omdat het slecht met u ging. U beweerde namelijk eerder al dat de verlossing van het christendom er voor u in lag dat u met tegenslagen kon omgaan (CGVS II, p.8). Dat het slecht ging met u maar u niet zelf actief op zoek gegaan bent naar een kerkgemeenschap is verwonderlijk zeker gezien u uzelf blijkbaar wel veel moeite getroost hebt om snel een karateclub in België te vinden. Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat God in uw hart en hersenen zette dat u – wanneer u in België was - contact kon opnemen met J. L. (...) om een uitnodiging voor zijn club te krijgen en om zo uw sport te kunnen beoefenen (CGVS I p.8). Eens in België aangekomen hebt u dan ook een hotel geboekt, zich begeven op het internet waarbij u toen vaststelde op Instagram dat L. (...) naar Australië was vertrokken. U maakte zich geen echter zorgen omdat dit de wil van God was (CGVS I p.8; opmerkingen advocaat), maar de dag nadien al besloot u desalniettemin om toch de Belgische nationale ploeg te contacteren via een zekere Q. (...) die u kende (CGVS I p.9). Daartegen afgezet en aangezien u met de kerkgemeenschap in contact kwam via een kennis van een kennis, kan aangenomen worden dat u ook al eerder bij de Iraanse kerkgemeenschap in Kuurne had kunnen uitkomen indien u dezelfde ijver aan de dag zou gelegd hebben als bij het zoeken naar een karateclub. Dat u onmiddellijk en actief op zoek ging naar een karateclub maar in vergelijking pas later en op passieve wijze bij een kerkgemeenschap terechtkwam terwijl het niet goed ging met u, doet ernstige vragen rijzen over uw nood aan geloofsbeleving en bijgevolg aan uw diepgelovige en voortdurende bekering. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u uw deelname aan sportwedstrijden voor uw deelname aan de kerkvieringen plaatst. U bent namelijk vier à vijf keer niet naar de kerkvieringen kunnen gaan omdat u toen wedstrijden had (CGVS II, p.4).

Voorts bent u ook niet gedoopt terwijl u naar eigen zeggen wel het voorafgaande proces hebt voltooid. Het doopsel kon volgens u niet doorgaan wegens corona (CGVS II, p.5-6). Gevraagd op welke datum uw doopsel dan voorzien was, blijkt echter dat er nog geen datum was voorzien (CGVS II, p.5). Gevraagd of er dan een nieuwe datum is voorzien, stelt u dat er nog geen datum is voorzien omdat de kerk nog niet is geopend (CGVS II, p.6). Het doopsel is evenwel een belangrijk initiatiesacrament binnen het christendom en het is dan ook verwonderlijk dat u geen informatie kan geven met betrekking tot de datum van uw eigen doopsel temeer u zelf aangeeft het voorbereidende proces te hebben voltooid. Aangezien u beweert wekelijks de onlinevieringen bij te wonen (CGVS II, p.4), kan ook hier aangenomen worden dat u op zijn minst gesprekken hierover hebt gehad en u een – zei het onder voorbehoud wegens Covid-maatregelen – concreet perspectief hebt met betrekking tot uw doopsel. Dat u niet gedoopt bent maar vooral dat u, ondanks uw doopsel reeds in een concrete planningsfase zit - hetgeen overigens op geen enkele wijze wordt bevestigd -, toch geen enkel perspectief hierover hebt, kan allerm minst overtuigen dat u gedoopt wil worden uit een diepe overtuiging en kan bijgevolg het opportunistisch karakter ervan evenmin weerleggen.

Met betrekking tot uw betrokkenheid bij de kerkgemeenschap in Kuurne legt u weliswaar een aanbevelingsbrief voor opgesteld door priester M. (...) doch deze brief zegt niets meer dan dat u sinds augustus 2019 naar de Iraanse Evangelische kerk in Kuurne geweest bent. Dat u voor uw eerste persoonlijk onderhoud naar de pastoor belde om hem te vragen voor u te bidden en hij u hierbij naar eigen zeggen spontaan de aanbevelingsbrief overhandigde (CGVS I, p.5), roept daarenboven toch enigszins het vermoeden van een gesolliciteerd karakter van de brief op. Ook de ene foto van notities die u maakte tijdens een Bijbelstudie en de printscreen van uw deelname aan de online bijbelsessie daags voor het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS kunnen niet overtuigen dat uw religieuze activiteiten oprecht zijn. Dat u slechts één aantekening van de Bijbelstudie voorlegt, toont niet meer aan dan dat u minstens éénmaal deelgenomen hebt, maar kan verder niet bewijzen dat u wekelijks deelneemt aan de vieringen en Bijbelstudies. Ook de printscreen van de online sessie toont niets meer aan dan dat u minstens één online-bijbelsessie hebt bijgewoond, maar kan verder niet bewijzen dat u wekelijks deelneemt. Dat u er wel aan dacht een printscreen als bewijs van uw deelname aan de online-bijbelsessie te nemen daags voor het tweede persoonlijk onderhoud maar daar eerder niet opgekomen was (CGVS II, p.4), overtuigt niet om aan te nemen dat u op regelmatige basis dergelijke sessies bijwoonde, mede doordat u, zoals hierboven blijkt, voor het overige ook niet kan overtuigen dat uw religieuze activiteiten in België zijn ingegeven door een diepgelovige en oprechte bekering.

Voor wat betreft uw facebookprofiel [https://www.facebook.com/\(...\)](https://www.facebook.com/(...)), verklaart u zelf dat u dit gebruikt voor persoonlijke zaken, vooral sport, niets speciaal (CGVS I, p.4). U voegde achteraf bij monde van uw advocaat nog toe dat u ook zaken post over wat u persoonlijk goed, mooi en interessant vindt. Bij nazicht op uw account werd vastgesteld dat u evenwel af en toe Christelijk geïnspireerde berichten plaatst. Het betreffen dan hoofdzakelijk religieus geïnspireerde teksten. Foto's waarop u zelf herkenbaar bent zijn voor het merendeel foto's van uzelf als karateka of als toerist voor een gebouw of op de trein.

Slechts twee foto's zijn enigszins verbonden met uw religieuze activiteiten. Het is een foto daterend van 22 december 2019 waarop u met een koppel van middelbare leeftijd voor een kerstboom staat afgebeeld en waarbij u vermeldt dat deze foto in Kuurne genomen is. Hierdoor kan men vermoeden dat deze foto eventueel in de Evangelische kerk in Kuurne genomen is, hoewel dit uit de foto zelf niet blijkt. Op een andere foto, die gepost werd op 13 februari 2020, staat u afgebeeld voor een kruisbeeld doch op basis van de foto is geenszins uit te maken dat u zich in een kerk bevindt. Hoe dan ook kan verwacht worden dat u deze Christelijke berichten en boodschappen wist vooraleer terug te keren naar Iran aangezien u niet hebt overtuigd inzake uw bekering. Daarenboven dateert het eerste bericht op het facebookprofiel van 11 september 2019 met een foto van uzelf in sporttenu en het opschrift 'Karate 2024' en dus nadat u Iran verlaten hebt. Uit informatie waarover het commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers en weinig interesse hebben in hetgeen de verzoeker in het buitenland heeft gezegd, gedaan of op internet gezet. Bijgevolg wijst niets erop dat u op basis van uw facebookberichten eventueel in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen zou zijn.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen doet besluiten dat u niet heeft aangetoond dat u een oprechte en diepgelovige bekering hebt ondergaan in Iran waardoor u in het vizier bent gekomen van de Iraanse autoriteiten. Voorts heeft u niet kunnen overtuigen dat uw Christelijke activiteiten in België alsnog zijn ingegeven door een gefundeerde en oprechte geloofsovertuiging en niet enkel voortspruiten uit opportunistische beweegredenen. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt een overtuigd Christen te zijn die zich bij terugkeer naar Iran als Christen zal gedragen. U heeft bijgevolg niet aangetoond dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

De overige door u neergelegde documenten wijzigen deze vaststelling niet. Uw paspoort en melli-kaart bevestigt uw identiteit die niet ter discussie staat. De aanbevelingsbrieven van sportcoaches alsook de online reservatie van het ticket en de ten laste neming door Oostenrijk ondersteunen uw verklaringen betreffende uw sport maar dragen niets bij aan uw voorgehouden vrees voor vervolging bij terugkeer naar Iran. De opmerkingen van uw advocaat betreffende de notities van uw persoonlijk onderhoud werden meegenomen in deze beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de formele motiveringsplicht en van "*het beginsel van behoorlijk bestuur*". In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6 van de Vreemdelingenwet en van "*het beginsel van behoorlijk bestuur*".

Gezien de samenhang van beide middelen oordeelt de Raad dat deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. De Raad merkt vooreerst op dat niet kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet zou hebben geschonden daar artikel 57/6 enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft. Daarenboven toont verzoekende partij *in concreto* niet aan op welke wijze een schending van dit artikel voorligt en de commissaris-generaal zijn bevoegdheid zou hebben overschreden.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De Raad wijst erop dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze vastgesteld wordt dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden overtuigende en diepgelovige bekering naar het christendom noch aan de feiten die ten grondslag liggen van haar voorgehouden vrees. Meer bepaald wordt in dit verband vastgesteld dat (i) de door verzoekende partij voorgehouden oprechte en diepgelovige bekering in Iran niet overtuigend is omdat zij niet kan aantonen dat zij bewust en met kennis van zaken een overtuigende keuze voor het christendom gemaakt heeft en zij voorts ook onsamenhangend is over haar persoonlijke context waarin die bekering gebeurde; (ii) ook haar bewering als zou zij gedurende drieënhalve à vier maanden wekelijks een huiskerkdienst bijgewoond hebben op losse schroeven komt te staan gelet op de vaststelling dat haar bekeringsproces ongeloofwaardig is; (iii) ook haar verklaringen omtrent haar betrokkenheid bij de huiskerk op zich weinig aannemelijk zijn; (iv) de door haar voorgehouden inval in de huiskerk waarbij zij in het vizier van de autoriteiten gekomen is, en de directe aanleiding voor haar verzoek om internationale bescherming, evenmin geloofwaardig is aangezien de geloofwaardigheid van zowel haar bekering in Iran als haar deelname aan de huiskerk reeds ondermijnd zijn, en verder blijkt dat zij over geen enkele informatie beschikt inzake de inval zelf noch over de gevolgen ervan voor haar medegelovigen en zij nagelaten heeft ernstige pogingen te ondernemen om hierover informatie te verzamelen, dat ook de door haar beschreven werkwijze van de Iraanse autoriteiten allerm minst aannemelijk is en dat zij zelf na de inval, veilig in Europa, geen informatie heeft opgezocht over de stand van zaken van haar problemen in Iran en geen enkel initiatief genomen heeft om zich, via haar ouders of via een advocaat, te informeren naar een eventuele officiële klacht tegen haar; en ten slotte (v) zij evenmin heeft kunnen overtuigen dat haar christelijke activiteiten in België alsnog zijn ingegeven door een gefundeerde en oprechte geloofsovertuiging en niet enkel voortspuiten uit opportunistische beweegredenen.

Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij in haar verzoekschrift geen argumenten aanhaalt die van aard zijn de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissing waaruit het ongeloofwaardig karakter van haar verklaringen over haar bekering in Iran, haar problemen aldaar en de drijfveer voor haar christelijke activiteiten in België, in een ander daglicht te stellen.

2.2.5.1. Daar waar verwerende partij haar verklaringen over haar bekeringsproces niet aannemelijk acht, stelt verzoekende partij dat *“het CGVS de context van zijn bekering compleet verkeerd beoordeelt”*, dat *“zijn bekering niet iets was dat ineens in zijn leven kwam”*, dat *“hij qua geloof onzeker was”*, dat *“(d)e kentering was dat hij – wegens tegenslag in zijn sportcarrière – psychisch aan de grond zat”*, dat *“(h)et (...) in deze geestesgesteldheid (is) dat hij een gesprek had met zijn coach over religie”*, dat *“(h)ij (...) dringend mentale steun (zocht) en daarom (...) reeds een week en enkele dagen later op zijn eerste huiskerkbezoek (is) gegaan”* en dat zij *“(h)et risico (...) er bij (nam), gezien hij wanhopig mentale en religieuze steun en kracht zocht”*.

2.2.5.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij in bovenstaand betoog niet verder komt dan het grotendeels herhalen van haar verklaringen tijdens haar persoonlijk onderhoud en het tegenspreken van gevolgtrekking van de commissaris-generaal. Evenwel stelt zij hiermee op geen enkele wijze *in concreto* de pertinente vaststellingen in een ander daglicht die leiden tot de conclusie dat zij niet heeft kunnen overtuigen dat zij een zekere mate van reflectie heeft gehad vooraleer zij besliste zich te bekeren tot het christendom noch dat zij deze keuze gemaakt heeft op basis van enige kennis over het christendom, dit terwijl men nochtans mag verwachten dat dergelijke ingrijpende en fundamentele keuze bewust, weloverwogen en met enige kennis van zaken gemaakt wordt. Meer bepaald gaat zij voorbij aan en weerlegt zij op geen enkele manier *in concreto* (i) de vaststelling dat hoewel zij zelf verklaart dat haar bekering niet iets was dat ineens in haar leven kwam, uit de door haar aangegeven chronologie het tegendeel blijkt; (ii) het feit zij zelf aangaf niet met religie bezig te zijn waardoor het allerminst plausibel is dat iemand zo snel zou instappen in een nieuwe religie en onmiddellijk een huiskerk zou bezoeken, wetende wat voor hoog risico daaraan verbonden was; (iii) het evenmin aannemelijk is dat zij, iemand die zich ver afhield van religie, hiertoe overhaald zou zijn louter omwille van een gesprek met haar coach over de tegenslag in haar sport, temeer nu zij op dat moment niet veel informatie over het christendom had; en (iv) de motivering in de bestreden beslissing dat, waar verzoekende partij verwijst naar het gedrag van haar coach als reden voor haar bekering, het gelet op haar verklaring dat zij in niets geloofde, dat zij vond dat zij eigenlijk enkel een goed mens moest zijn en dat zij eigenlijk niet met gesprekken over religie bezig was, niet aannemelijk is dat zij het goede karakter van haar coach dan wel zou toeschrijven aan zijn religie, het christendom. Gelet op voormelde vaststellingen, kunnen de verklaringen van verzoekende partij over haar bekeringsproces in Iran dan ook allerminst overtuigen.

2.2.6. Inzake de bemerking van verzoekende partij dat het geenszins frappant is dat haar coach het risico nam om over het christendom te gaan spreken tegen een leerling karate van hem en dat het omwille van de hechte band tussen hen is dat hij toch het risico heeft genomen om hierover te spreken met verzoekende partij, meent de Raad evenwel dat, gelet op het hiermee gepaard gaande risico binnen de Iraanse context, verzoekende partij niet kan volstaan met een loutere verwijzing naar hun hechte band om te verklaren waarom haar coach het risico nam om hierover met haar te spreken, temeer gelet op haar verklaringen dat zij niets van oude religies moest weten en dan ook verwacht mag worden dat haar coach haar areligieuze ingesteldheid zou hebben doorgetrokken en het risico niet zou hebben genomen om verzoekende partij in plaats van de islam dan maar in contact te brengen met het christendom.

2.2.7.1. Betreffende de motivering in de bestreden beslissing dat zij onsamenvhangende verklaringen aflegt omtrent de vraag waarom zij op een week en enkele dagen tijd de omslag maakt als zij geen religie aanhing, geeft verzoekende partij aan dat zij wel openstond voor religie, enkel niet voor de islam, en dat zij dit bedoelde toen zij stelde dat zij niets meer moest weten van de oude religies. Verzoekende partij stelt dat haar snelle bekering tot het christendom te maken had met haar grote nood aan een religieuze steun en kracht om verder te leven. Daarnaast geeft zij nog aan dat zij geen tijd heeft gehad om zich te informeren over het christendom omdat zij een druk leven had door de trainingen.

2.2.7.2. De Raad bemerkt evenwel dat bovenstaande bemerking dat zij wel openstond voor religie, enkel niet voor de islam, een *post-factum* verklaring betreft die evenwel niet kan overtuigen gelet op haar eerdere verklaringen. Immers gaf zij duidelijk aan dat zij tot op het moment dat zij met haar coach over het christendom sprak geen religie aanhing (administratief dossier, stuk 4, notities CGVS d.d. 15/07/2020, p. 11) en dat zij niet bezig was met religie en in niets geloofde (notities CGVS d.d. 15/07/2020, p. 7). Zij stelde dat zij in niets geloofde, dat zij enkel in de mensheid moest geloven en dat zij gewoon een goed mens moest zijn zonder in een oude religie te geloven (notities CGVS d.d. 15/07/2020, p. 11). Dat zij wel open zou hebben gestaan voor een andere religie dan de islam, bijvoorbeeld het christendom, blijkt dan ook nergens uit deze verklaringen. Dit maakt haar plotse bekering tot het christendom des te ongeloofwaardiger. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen enkele afdoende verklaring geeft voor het feit dat zij zich plots richtte tot een religie om de tegenslag in

haar sport te verwerken, terwijl zij voor het gesprek met haar coach niets van religie moest weten. Daar waar zij overigens nog stelt dat zij geen tijd heeft gehad om zich te informeren over het christendom omdat zij een druk leven had door de trainingen, gaat zij bovendien geheel voorbij aan de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekende partij verklaard had dat zij de weken voor haar eerste huiskerk nauwelijks getraind had (notities CGVS d.d. 15/07/2020, p. 7). Dat zij later tijdens haar persoonlijk onderhoud en tevens in haar verzoekschrift stelt dat zij geen tijd had om zich te informeren over het christendom vooraleer naar de eerste huiskerkviering te gaan omdat zij een druk leven had door de trainingen (notities CGVS d.d. 15/07/2020, p. 11), is dan ook inconsistent met haar eerdere verklaring en ondergraaft verder de geloofwaardigheid van haar verklaringen omtrent haar bekering.

2.2.8. Daar waar verzoekende partij algemene informatie aanbrengt waaruit blijkt dat steeds meer Iraniërs zich afkeren van de islam en zich bekeren tot het christendom, wijst de Raad erop dat verzoekende partij allerminst kan volstaan met een verwijzing naar algemene informatie waaruit blijkt dat steeds meer Iraniërs zich bekeren tot het christendom teneinde aan te tonen dat er in haar hoofde sprake is van een oprechte bekering tot het christendom. Immers dient zij zulks *in concreto* aan te tonen, alwaar zij, gelet op haar ongeloofwaardige verklaringen omtrent haar bekering in Iran, manifest in gebreke blijft.

2.2.9.1. Aangaande de motivering in verband met haar beweerde betrokkenheid bij de huiskerk dat het verwonderlijk is dat verzoekende partij met haar niet-gelovige achtergrond zich plots wekelijks naar een huiskerk zou begeven waarmee haar coach, op wie haar hele bekering gebaseerd is, eigenlijk niets te maken heeft, en dat het evenmin plausibel is dat zij – gezien de Iraanse context voor christelijke huiskerken – zomaar als lid kan voorgedragen worden door iemand die zelf geen band heeft met de huiskerk, wijst verzoekende partij erop dat zij in contact kwam met de huiskerk via een tussenpersoon, Y., een vriend van haar coach. Zij stelt verder nog dat zij niet weet welke band Y. had met de huiskerk, doch, zo benadrukt verzoekende partij, *“die was aanzienlijk, gezien broeder E. en de overige leden hem toelieten tot hun huiskerk terwijl ze hem van haar noch pluim kenden”*. Wat betreft nog de vaststelling in de bestreden beslissing dat zij over weinig informatie aangaande broeder E. als huiskerkleider beschikt, merkt verzoekende partij op dat omwille van veiligheidsredenen de gelovigen van de huiskerk discreet blijven over hun leven en persoon.

2.2.9.2. De Raad treedt verwerende partij evenwel bij in de motivering dat het, gezien het risico dat huiskerkleden lopen, allerminst geloofwaardig is dat broeder E. en de overige leden verzoekende partij zomaar – via via – zouden toelaten tot hun huiskerk terwijl ze haar van haar noch pluim kenden, temeer daar verzoekende partij pas een week voordien kennis had gemaakt met het christendom. De uitleg van verzoekende partij dat zij werd voorgesteld door Y. die een *“aanzienlijke”* band had met de huiskerk en dat dit verklaart waarom zij werd toegelaten, kan allerminst overtuigen nu verzoekende partij verder geen enkele informatie heeft over welke band Y. dan heeft met de huiskerk. Daarnaast is de Raad van oordeel dat verzoekende partij evenmin kan volstaan met de uitleg dat de gelovigen van de huiskerk discreet blijven over hun leven en persoon omwille van veiligheidsredenen om te verklaren waarom zij niets over broeder E., de huiskerkleider, wist. Toen aan verzoekende partij tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud werd gevraagd of zij aan de huiskerkleider gevraagd had waarom hij een huiskerk had opgericht, stelde zij immers louter dat het ‘nooit in haar is opgekomen’ om deze vraag te stellen (administratief dossier, stuk 4, notities CGVS d.d. 31/08/2020, p. 10-11). Dat zij dergelijke vragen niet zou hebben gesteld uit discretie, is dan ook duidelijk een loutere *post-factum* verklaring die allerminst kan overtuigen. De Raad meent dat aangezien verzoekende partij verklaart verschillende maanden wekelijks vieringen te hebben bijgewoond, van haar redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij meer kan vertellen over de huiskerkleider. Dat zij nauwelijks iets meer weet te vertellen over deze persoon, ondergraaft dan ook verder de door haar voorgehouden huiskerkbezoeken.

2.2.10.1. In verband met de opmerking van verwerende partij dat verzoekende partij over geen enkele informatie beschikt inzake de inval in de huiskerk noch over de gevolgen ervan voor haar medegelovigen, voert verzoekende partij aan dat zij toen al in België was en dat haar contactmogelijkheden dan ook beperkt waren en dat het gevaarlijk was om hiernaar te informeren gelet op het risico om afgeluisterd te worden. Verzoekende partij bemerkt verder dat er via open internetbronnen enkel algemene informatie te verkrijgen is over huiskerken en arrestaties van bekeerde gelovigen, maar niet over specifieke gevallen. Uit haar verklaringen blijkt bovendien dat zij wel degelijk initiatief heeft getoond om hierover informatie te verzamelen, nu zij R. A. éénmaal gecontacteerd heeft via de hoofdcoach van Korea.

2.2.10.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij wat betreft de vaststelling dat zij geen informatie heeft over de inval noch over de gevolgen ervan voor haar medegelovigen zich beperkt tot het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking van de commissaris-generaal. Zij doet hiermee evenwel op geen enkele wijze *in concreto* afbreuk aan (i) de vaststelling dat zij naast haar tevergeefse pogingen om Ma. telefonisch te bereiken geen verdere pogingen heeft ondernomen om hierover meer te weten te komen; (ii) het feit dat uit haar verklaringen tevens blijkt dat zij nagelaten heeft om online opzoeken te doen, terwijl er nochtans via open internetbronnen informatie te verkrijgen is over huiskerken en arrestaties van bekeerde gelovigen en er zelfs gespecialiseerde websites bestaan die dergelijke informatie per land verzamelen en ter beschikking stellen; en (iii) de motivering dat ook haar verklaring dat zij niet via haar coach in contact kan komen met Y. omwille van veiligheidsredenen niet volstaat aangezien haar coach zich in Zuid-Korea en verzoekende partij zich in Europa bevindt waardoor er voldoende mogelijkheden ter beschikking zijn om in contact te komen met hem zonder dat de Iraanse autoriteiten hiervan op de hoogte kunnen zijn of komen, temeer nu zij zelf aangaf dat zij hem éénmaal gecontacteerd heeft via de hoofdcouch van Korea. Uit deze vaststellingen blijkt duidelijk haar gebrek aan initiatief om informatie te verzamelen over de inval en de gevolgen voor de andere leden van de huiskerk, hetgeen getuigt van een houding die moeilijk in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging. Aangezien verzoekende partij op de hoogte blijkt te zijn van de volledige namen van enkele huiskerkleden, kan minstens van haar verwacht worden dat zij pogingen, zoals bijvoorbeeld opzoeken op sociale media en op internet, zou ondernomen hebben om informatie over hen te verkrijgen. De Raad onderstreept hierbij nog dat op bijvoorbeeld de website van *WorldWatch Monitor* wel degelijk ook omtrent specifieke gevallen bericht wordt (zie administratief dossier, stuk 6, map landeninformatie, deel 4). Bovendien dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij zelf in haar verzoekschrift verschillende internetartikelen aanhaalt die betrekking hebben op specifieke gevallen en waarin de naam van de betrokkene christen(en) wordt vermeld. Haar bewering dat men op internet enkel 'algemene informatie' kan terugvinden, is dan ook allerm minst ernstig. De Raad duidt erop dat aangezien deze informatie verzoekende partij zou toelaten een correcte inschatting te maken van haar eigen situatie, van haar verwacht mag worden dat zij ernstige pogingen zou ondernemen om zich hierover te informeren. Dat zij zulks niet heeft gedaan, ondergraaft dan ook op ernstige wijze de geloofwaardigheid van het door haar voorgehouden asielrelaas.

2.2.11.1. Wat betreft de werkwijze van de Iraanse autoriteiten, meent verzoekende partij dat het wel degelijk aannemelijk is dat de Iraanse inlichtingendienst binnenvalt bij haar ouders op zoek naar haar om dan pas vast te stellen dat zij reeds in het buitenland is, aangezien zij pas 48 uur uit het land was en zij dan ook niet op de hoogte waren van haar vertrek uit Iran.

2.2.11.2. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij het land op legale wijze had verlaten met een visum, waardoor de Iraanse inlichtingendienst wel degelijk op de hoogte konden zijn geweest dat zij met een visum tijdelijk in het buitenland was en dus in principe naar Iran zou terugkeren. Dat zij pas 48 uur het land verlaten had, doet hieraan geen afbreuk. Verwerende partij motiveert dan ook terecht dat de Iraanse autoriteiten door zomaar binnen te vallen bij haar ouders en dan pas vast te stellen dat verzoekende partij reeds in het buitenland is – iets waarvan ze al op de hoogte hadden kunnen zijn – hun hele zaak verbranden, aangezien verzoekende partij blijkbaar op geen enkele andere manier in kennis was gesteld dat de kerkleden waren gearresteerd en zij verder ook op deze manier hun hele opzet om haar alsnog te arresteren hypothekeken. Redelijkerwijze kan verwacht worden dat een inlichtingendienst alles controleert vooraleer ze een inval doen bij een persoon met het oog op arrestatie, waardoor de door verzoekende partij uiteengezette gang van zaken allerm minst geloofwaardig is.

2.2.12.1. Voorts geeft verzoekende partij nog aan dat zij geen informatie heeft opgezocht over de stand van zaken van haar problemen in Iran omdat zij dit niet durfde. Verzoekende partij *“denkt dat er geen officiële aanklacht is omdat er dan fysieke bewijsstukken zouden zijn van zijn vervolging als bekeerling hetgeen zou inhouden dat hij kan bewijzen dat zijn mensenrechten geschonden worden waardoor de autoriteiten dit soort zaken in Iran meestal buiten gerecht houden”* en stelt dat *“bij de manier van werken van de Ettelaat geen sprake is van een rechtbank (...) en dat er bij een officiële aanklacht sowieso een oproepingsbrief zou zijn die door een ambtenaar bezorgd zou worden”*. Verwijzend naar verschillende internetartikels, betwist verzoekende partij nog de stelling van verwerende partij dat de Iraanse autoriteiten de gewone leden van huiskerken enkel afschrikken en intimideren door hen op te pakken voor ondervraging dan wel effectief tot vervolging over te gaan. Uit deze artikels blijkt tevens dat in het Iraanse wetboek staat dat een afvallige de doodstraf krijgt.

2.2.12.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij zich in bovenstaand verweer grotendeels beperkt tot het louter herhalen van reeds eerder gegeven verklaringen, hetgeen allerm minst volstaat om de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen. Meer bepaald wordt in verband met deze verklaringen in de bestreden beslissing reeds terecht het volgende opgemerkt: *"Het is ook opnieuw opmerkelijk dat u zelf nadien, veilig in Europa, geen informatie hebt opgezocht over de stand van zaken van uw problemen in Iran. Zo stelt u dat er geen officiële aanklacht is omdat er dan fysieke bewijsstukken zouden zijn van uw vervolging als bekeerling hetgeen zou inhouden dat u kan bewijzen dat uw mensenrechten geschonden worden waardoor de autoriteiten dit soort zaken in Iran meestal buiten gerecht houden (CGVS II p.15-16). Anderzijds deelt u hieromtrent ook mee dat men u beschuldigt van samenwerking met een groep die een andere godsdienst beleeft en niet islamitisch is en daarom actief is tegen de veiligheid van het land. Een beschuldiging die bestraft wordt met executie (CGVS I p.9; opmerkingen advocaat). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier gevoegd is, blijkt dat wat betreft dergelijke problemen de Iraanse autoriteiten naast de leiders mogelijk ook gewone leden van huiskerken viseren waarbij het de autoriteiten er in hoofdzaak om te doen is hen af te schrikken en te intimideren door hen op te pakken voor ondervraging dan wel effectief tot vervolging over te gaan. Normaal gezien worden zij binnen de 24 uur vrijgelaten na betaling van een bepaald bedrag en/of na ingestemd te hebben tegenover de autoriteiten dat ze zich in de toekomst niet zullen inlaten met het bekeren van anderen. Voor leiders van huiskerken en personen met actieve bekeringsdrang zijn de autoriteiten evenwel minder mild. Zo blijkt uit de ons beschikbare informatie dat de door de autoriteiten geïdende personen in dergelijke zaken in Iran beschouwd worden als een bedreiging voor de nationale veiligheid. Het is dan ook onder de noemer van 'misdrijven tegen de nationale veiligheid' dat christelijke bekeerlingen meestal worden gearresteerd en vervolgd in Iran. Hierop staan zware gevangenisstraffen. Uit deze informatie blijkt overigens ook dat het uiterst zeldzaam is dat men in Iran de beschuldiging van apostasie of blasfemie aanvoert. De aanklacht van geloofsafvalligheid tegen christenen komt volgens deze informatie in Iran niet meer voor sinds 2011. Hossein Soodmand is bovendien de laatste christen die na een beschuldiging van apostasie is geëxecuteerd in 1990. Uit uw verklaringen blijkt hoegenaamd niet dat u beschouwd kan worden als een leider van de huiskerk noch komt naar voor dat er enige bekeringsdrang van uw uitgaat. U hebt zelf verklaard dat u een gewoon lid was van de huiskerk (CGVS I p.12), dat u met niemand over uw nieuwe geloof mocht spreken (CGVS p.12) en dat niemand wist dat u in contact stond met leden van de huiskerk (CGVS p.13). Dat u dan eventueel toch aanzien zou worden als een profiel waartegen de autoriteiten minder mild zouden zijn, is al hoogst verwonderlijk. Dat u bijgevolg zelf geen enkel initiatief genomen hebt om u te informeren naar een eventuele officiële klacht tegen u, niet via uw ouders en niet via een advocaat, (CGVS II p.16) is dan ook weinig aannemelijk en getuigt niet van een oprechte vrees. Dat er volgens u bij de manier van werken van de Ettelaat geen sprake is van een rechtbank (CGVS I p.9) en dat er bij een officiële aanklacht sowieso een oproepingsbrief zou zijn die door een ambtenaar bezorgd zou worden (CGVS II p.16) overtuigt op basis van voorgaande dan ook niet als verklaring waarom u zich niet informeerde. Evenmin kan u voorbeelden geven van mensen die geëxecuteerd werden omwille van hun bekering ondanks dat u stelt dat in het wetboek staat dat een afvallige de doodstraf krijgt (CGVS II p. 16). Het kan dan ook niet overtuigen dat u enkel hierop uw vrees kan steunen. Het feit dat u volledig in het duister tast met betrekking tot uw vervolging en een eventuele officiële klacht in Iran, dat u er ook geen interesse in toont gezien u zich er niet of amper heeft naar geïnformeerd en dat u bovendien zelf geen voorbeelden kan geven van mensen die omwille van hun bekering werden gedood (CGVS II, p.16), maakt dat er van uw voorgehouden vrees om vervolgd en gedood te worden door de Iraanse autoriteiten omwille van uw bekering niets meer overeind blijft. U legt voorts geen enkel (begin van) bewijs neer aangaande de voorgehouden vervolging." De Raad wijst er nog op dat uit de internetartikels waarnaar verzoekende partij verwijst geenszins het tegendeel blijkt. Nergens uit deze internetartikels blijkt dat de informatie waarop verwerende partij steunt – met name de "COI Focus" betreffende "Iran. De situatie van bekeerlingen tot het christendom" d.d. 16 april 2019 (administratief dossier, stuk 6, map landeninformatie, deel 1) – en waaruit blijkt dat de Iraanse autoriteiten gewone leden van huiskerken vooral willen afschrikken en intimideren door hen op te pakken voor ondervraging in plaats van effectief tot vervolging over te gaan, dat de autoriteiten minder mild zijn voor leiders van huiskerken en personen met actieve bekeringsdrang die immers beschouwd worden als een bedreiging voor de nationale veiligheid, dat deze personen dan ook onder de noemer van 'misdrijven tegen de nationale veiligheid' worden gearresteerd en vervolgd in Iran, waarop zware gevangenisstraffen zijn, en dat het voorts uiterst zeldzaam is dat men in Iran de beschuldiging van apostasie of blasfemie aanvoert waarbij bovendien kan worden vastgesteld dat Hossein Soodmand de laatste christen is die na een beschuldiging van apostasie is geëxecuteerd in 1990, incorrect dan wel niet langer actueel is. Immers ligt de door verzoekende partij bijgebrachte informatie geheel in dezelfde lijn als deze waarop verwerende partij zich steunt en vormt zij een loutere bevestiging hiervan.*

2.2.13.1. Inzake de motivering in de bestreden beslissing dat er, aangezien verzoekende partij niet kan overtuigen een oprechte en diepgelovige bekering te hebben doorgemaakt in Iran, een opportunistische grondslag vermoed kan worden inzake haar religieuze activiteiten in België, wijst verzoekende partij op haar christelijke activiteiten in België en meent zij dat het feit dat zij België niet kende en in een opvangcentrum in Wallonië (Florennes) zat waar haar bewegingsvrijheid zeer beperkt was afdoende verklaart waarom zij pas in augustus 2019 naar de kerk ging. Verzoekende partij stelt dat zij *“in eerste instantie troost en contact (vond) bij zijn verre familie in Oostende”* en dat zij *“eerst op zoek (ging) naar een karateclub en daarna naar een kerkgemeenschap”*. Zij gaf voorrang aan het vinden van een karateclub omdat zij nog steeds hoopt om naar de Olympische Spelen van 2021 te kunnen gaan. Wat betreft haar doopsel, stelt verzoekende partij dat dit niet kon doorgaan omwille van de coronapandemie en dat men de versoepeling van de maatregelen afwacht om opnieuw doopplechtigheden vast te leggen. Voorts wijst verzoekende partij nog op de documenten die zij bijbracht waaruit haar betrokkenheid bij de kerkgemeenschap in Kuurne moet blijken, met name de aanbevelingsbrief van priester M., de foto van notities die zij maakte tijdens een Bijbelstudie en de *printscreens* van haar deelname aan een online Bijbelsessie. Verzoekende partij merkt hierbij op dat zij niet van elke sessie foto's of *printscreens* heeft gemaakt omdat zij dacht dat dit niet nodig was. Ten slotte stelt verzoekende partij in verband met haar Facebookprofiel nog dat indien zij echt opportunistische motieven had, zij juist meer christelijke teksten zou plaatsen teneinde op basis hiervan internationale bescherming te kunnen vragen.

2.2.13.2. De Raad wijst er vooreerst op dat, waar verzoekende partij haar christelijke geloofsbeleving in België sterk benadrukt, ingevolge het volstrekt ongeloofwaardig bevinden van haar bekering in Iran en de hieraan gekoppelde voorgehouden problemen als gevolg van religieuze vervolging, het etaleren van de beleving van haar nieuwe geloofsovertuiging in België duidelijk een opportunistisch karakter heeft dat er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Het benadrukken van deze geloofsbeleving in België doet dan ook geen afbreuk aan het absoluut ongeloofwaardig bevinden van de in hoofde van verzoekende partij voorgehouden asielproblematiek.

Het opportunistisch karakter van de door haar voorgehouden bekering wordt bovendien bevestigd door het schril contrast tussen enerzijds de gedrevenheid waarmee zij eens zij in België was op zoek ging naar een karateclub en anderzijds haar passieve houding om een kerkgemeenschap te vinden. Immers, zoals ook in de bestreden beslissing wordt opgemerkt, blijkt uit de verklaringen van verzoekende partij dat zij na haar aankomst in België begin juli 2019 onmiddellijk en actief op zoek ging naar een karateclub, maar pas in augustus 2019 naar een protestantse kerkgemeenschap en dit bovendien pas nadat iemand anders het haar voorstelde omdat het slecht met haar ging. Dat zij niet eerder zelf actief op zoek ging naar een kerkgemeenschap terwijl het nochtans niet goed met haar ging en zij zelf aangaf dat de verlossing van het christendom er voor haar in lag dat zij met tegenslagen kon omgaan (notities CGVS d.d. 31/08/2020, p. 8), doet ernstige vragen rijzen over haar nood aan geloofsbeleving en bijgevolg aan haar diepgelovige en voortdurende bekering. Ook uit bovenstaand betoog blijkt duidelijk dat haar geloofsbeleving niet op de eerste plaats staat, aangezien zij het blijkbaar belangrijker achtte een karateclub te vinden. Gelet op de moeite die zij deed om een karateclub te vinden, kan het bovendien niet overtuigen dat het voor haar niet mogelijk zou zijn geweest om mits dezelfde ijver reeds eerder bij de Iraanse kerkgemeenschap in Kuurne terecht te komen. In het licht van voormelde verklaring dat haar religie haar toeliet om te gaan met tegenslagen en dat dit ook de reden is waarom zij de weg heeft gevonden naar het christendom, doet ook haar verklaring in haar verzoekschrift dat zij *“in eerste instantie troost en contact (vond) bij zijn verre familie in Oostende”* ernstig afbreuk aan haar nood aan geloofsbeleving en haar diepgelovige en voortdurende bekering.

Verder treedt de Raad verwerende partij eveneens bij in de motivering dat het opmerkelijk is dat verzoekende partij wat betreft haar doopsel geen enkel concreet perspectief zou hebben over wanneer dit zou plaatsvinden. Verwerende partij stelt terecht dat aangezien verzoekende partij beweert wekelijks de onlinevieringen bij te wonen, aangenomen kan worden dat zij op zijn minst hierover gesprekken zou hebben gehad en dat zij een – zij het onder voorbehoud wegens covid-maatregelen – concreet perspectief heeft met betrekking tot haar doopsel. Dat zij niet gedoopt is, maar vooral dat zij, ondanks haar doopsel reeds in een concrete planningsfase zit, toch geen enkel perspectief hierover heeft, geeft geenszins blijk van een wil om gedoopt te worden vanuit een diepe overtuiging.

Waar verzoekende partij verwijst naar de documenten die zij neerlegde inzake haar betrokkenheid bij de kerkgemeenschap in Kuurne, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing uitgebreid wordt vastgesteld dat deze documenten niet van aard zijn om aan te tonen dat sprake is van een oprechte bekering tot het christendom. Door louter opnieuw te verwijzen naar deze documenten, doet verzoekende partij geen enkele afbreuk aan desbetreffende motivering. Met haar bemerking dat zij dacht dat het niet nodig was om van elke sessie foto's of *printscreens* te maken, doet zij geen enkele afbreuk aan de vaststelling dat zij slechts een foto van notities die zij maakte tijdens een Bijbelstudie en

een enkele *printscreen* van haar deelname aan de online bijbelsessie daags voor haar tweede persoonlijk onderhoud neerlegt en dat zij hiermee niet bewijst dat zij wekelijks deelneemt aan de vieringen en Bijbelstudies. Bovendien, zoals ook opgemerkt in de bestreden beslissing, komt het allerminst overtuigend over dat zij er klaarblijkelijk wel aan zou hebben gedacht een *printscreen* als bewijs van haar deelname aan de online-bijbelsessie te nemen daags voor haar persoonlijk onderhoud maar hier niet eerder op gekomen zou zijn.

Wat betreft ten slotte nog de bemerking van verzoekende partij dat indien zij opportunistische motieven had, zij meer christelijke teksten zou hebben geplaatst op haar Facebookpagina, meent de Raad dat het louter gegeven dat verzoekende partij niet meer christelijke boodschappen op haar Facebookpagina heeft geplaatst geenszins volstaat om te besluiten dat zij vanuit een oprechte diepe overtuiging tot het christendom is bekeerd, nu hiermee immers geen enkele afbreuk wordt gedaan aan bovenstaande vaststellingen waaruit duidelijk het onoprechte en opportunistische karakter van de door haar voorgehouden bekering blijkt.

2.2.14. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.15. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.16. Voor zover verzoekende partij het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden acht, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 5 en 6), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 15 juli 2020 en 31 augustus 2020 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi en voor wat betreft haar tweede persoonlijk onderhoud bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.17. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT